

10. Linders, D. From e-government to we-government: Defining a typology for citizen coproduction in the age of social media. Government Information Quarterly, 2012;

11. Douglas V. Johnson II. The Impact of the Media on National Security Policy Decision Making. Carlisle: Strategic Studies Institute, 1994;

MIRCEA FLORIAN: REFLECȚII DESPRE FILOSOFIA ROMÂNEASCĂ, SENSUL EI ȘI „NAȚIONALIZAREA” FILOSOFIEI

Autor: Maftai V., I. univ., UTM

Problema *sensului unei filosofii românești*, abordată de către M. Florian în lucrarea *Reconstrucție filosofică*, evidențiază rolul filosofiei, privită ca o reflecție sistemică, ca gândire consistentă, în complexitatea vieții naționale. Aici autorul evidențiază specificul comun între filosofie și națiune (unificarea și totalizarea). Putem oare determina eterogenitatea menirii filosofiei, privită ca unificarea ideilor prin reflecție, cu unificarea pulsațiilor naționale? – se întreba filosoful.

De la bun început, M. Florian, evidențiază năzuința de a explica conceptul de *națiune* (punând în relief problematica explicativă cauzată de bogăția de înțelesuri și subînțelesuri). Definierea *națiunii* depinde de factori subiectivi și obiectivi. Obiectivitatea, în viziunea lui, este determinată de obârșie și sânge comun, de un pământ, limbaj și destin istoric comun. Însă, o definiție doar prin prisma factorului obiectiv nu este suficientă. Pentru o cuprindere mai vastă a semnificației este nevoie de factorul subiectiv în definiție – adică de *conștiința unității*: „Se poate vorbi de o națiune când sunt prezenți numai factori externi, fără conștiința identității lor? Desigur că nu”, menționa M. Florian.[1. p.226]

În viziunea lui, filosofia este susținută de oameni cu rădăcini naționale, iar forma de manifestare a filosofiei aparține, de fapt, unei națiuni. În determinarea specificului filosofiei naționale putem constata și evidenția atât existența raportului filosofie – națiune, cât și a unui raport mai general și anume, cel de *cultură – personalitate națională* (cultură-naționalitate). El accentua claritatea faptului că o națiune în crearea și manifestarea sa „merge în paralel cu afirmarea planului cultural.” Pentru a evidenția semnificația acestei corelații, M. Florian încearcă să definească semnificația și esența noțiunii de cultură. Culturii îi sunt caracteristice: *unitatea rațională*, care este comună pentru toți oamenii având ca scop un ideal, o normă unică. Plus la aceasta, „Orice națiune are cultura ei, căci fiecare grup social manifestă în cristalizări personale forme de viață: limbaj,

religie, artă, știință.” [2 p.229] Această abordare a culturii presupune uniformizarea, egalarea culturală, căci toate au început de grup și se exprimă printr-un suflet colectiv. O altă abordare a culturii este efectuată din perspectiva romantismului (dar și euro-centrismului), unde se evidențiază că „o anumită cultură, de pildă cea germană e superioară celorlalte și că drept urmare ea are o misiune divină de împlinit în lume” [3 p.230] Evidențiind specificul diferitor abordări, autorul menționează că „...avem acum o pluralitate de culturi, fiecare superioară celeilalte, numai prin faptul că e proprie” [4 p.230] M. Florian remarcă faptul că superioritatea culturală poate fi numai parțială, pe motiv că fiecare națiune manifestă din plin numai o latură a sufletului uman. Fiecare națiune emană o latură specifică, forte pentru universalul cultural. Asistăm la o specializare culturală care implică o diformitate, dar realitatea este constituită din totalitate (așa precum concepțiile filosofice înaintate de gânditori cuprind o realitate și se referă la caracterul omogen, unic, universal al existenței) și în acest sens *umanitatea* sintetizează ecourile culturilor naționale.

În continuare, M. Florian analizează corelația: cultură – popor; cultură – popor conștient de sine – naționalitate și ajunge la următoarea concluzie: dacă orice cultură există într-un popor, iar cultura superioară î-și manifestă existența prin conștiința de sine, atunci această conștiință de sine formează o naționalitate (este națională).

Orice grup social, menționa el, are cultura sa, exprimată prin – limbă, obicei, artă, tehnică, știință și filosofie, iar „Fiecare disciplină fixează singură ce elemente naționale pot fi integrate sau nu, elemente ce privesc fie obiectul cultural, fie subiectul ce face cultură.” [5 p.235]

Conform acestor poziții, autorul sigur determină existența unei filosofii naționale, dat fiind că fiecare cultură posedă norme interioare, și viață națională se supune acelor norme. Acele norme sunt, în primul rând, „...sinceritatea și veracitatea culturii” [6 p.235] M. Florian atrage atenția că cel ce se dedică filosofiei are obligația să lămurească scopul și puterile acestei discipline și anume că, în esența sa, filosofia este o „...cugetare sigură pe sine și la adăpost de obiectii” [7 p.236]

În șirul acestor concepte (cultură, valori, naționalitate, conștiința unității, pluralitate culturală), gânduri și analize profunde, M. Florian pune întrebarea despre sensului unei filosofii românești. El evidențiază și determină o filosofie română cu caracter beletristic exprimată prin literatură și retorică, unde predomină lirismul simțit sau verbalizat. Forma de manifestare a națiunii române în filosofie este – *cuvântul*, cu un ecou sentimental. El consideră că romantismul european prin secolul XVIII – XIX-lea în națiunea română funcționa practic în gol, manifestându-se pozitiv doar în politica națională, „...filosofia s-a jertfit pentru stat...Ea a servit unificării sociale” [8 p.237]

Cu toate acestea, M. Florian își exprimă părerea că ”... filosofia românească are un nesfârșit câmp de activitate....Cum însă noi suntem mai puțin legați de tradiții filosofice și ca atare neangajați în apărarea unei doctrine sau alta, din amor propriu național, ne putem fixa o poziție cu orizonturi mai cuprinzătoare și cu un punct de plecare mai lipsit de prejudecăți”[9 p.241] În final el concluzionează că este nevoie de o străduință de a înviora filosofia și de a acorda neamului, națiunii un crez spiritual, filosofic.

M. Florian propune o cercetare de structură, o analiză a condițiilor spirituale de integrare a filosofiei și a românismului. El acordă atenție și analizează faptul, cum un fenomen universal care se transmite, ca filosofia, se poate contopi sau poate crea un întreg cu românismul – care este privit ca ceva unic, individualizat (sau cum universalul dobândește existență și manifestare într-un cuprins individual).

Gânditorul ajunge la concluzia că „...filosofia nu plutește în aer, ci trăiește prin individualități naționale și prin gânditori ce se diferențiază în lăuntrul aceleași nații...Conștiința universalului, prezent în faptele singulare, este specificul filosofic, iar gradele tăriei ei ierarhizează cultural neamuri și oameni.” [10 p.245] În această ordine de idei, M. Florian evidențiază problematica filosofiei românești, care este dependentă de aspecte culturale în care se realizează spiritualitatea română. Prima caracteristică a destinului românesc o vede în două dimensiuni culturale: orientală și occidentală. Cultura orientală evidențiază opoziția, nestatornicia în suflet. Cultura occidentală evidențiază unitatea, coerența, tinde spre crearea unei lumi noi. În cele din urmă, se constată că românismul este receptiv față de cultura occidentală. M. Florian consideră că anume în timpul său „începe un nou ciclu de criticism: explicația nu numai cu formele dar și cu fondul culturii occidentale... un motiv de creație, de dărză afirmație națională.” [11 p.247] Filosoful declară românismul în formație și evidențiază scopul filosofiei: „... filosofia e chemată să contribuie la așezarea noii culturi românești”. [12 p.247] În plus, el specifică faptul că destinul românismului este definitiv legat de ortodoxie și că ortodoxia a acordat românismului o atitudine autonomă, o capacitate de a reflecta ne părtinit spiritualitatea apuseană. Cultura apuseană se află în impas. Această situație acordă posibilitatea, fiind imunitari, să determinăm ce e valabil și ce nu în cultura europeană și în sfera filosofică, conchide M. Florian.

Bibliografie:

1. Florian M., *Reconstrucție filosofică*, București, 1943, p. 226
2. Ibidem p.229
3. Ibidem p.230
4. Ibidem p.230

5. Ibidem p.235
6. Ibidem p.235
7. Ibidem p.236
8. Ibidem p.237
9. Ibidem p.241
10. Ibidem p.245
11. Ibidem p.247
12. Ibidem p.247

УКРАИНСКИЙ ОПЫТ БОРЬБЫ С КОРРУПЦИЕЙ ЧЕРЕЗ СИСТЕМУ PROZORRO

Каменева Алина магистрант экономико-
гуманитарного факультета
Беззубко Борис, старший преподаватель
Донбасская национальная академия
строительства и архитектуры (Украина)

Борьба с коррупцией сейчас является одним из приоритетных вопросов государственной политики Украины. До недавнего времени система государственных закупок была одной из самых коррумпированных звеньев, которая держалась только на личных договоренностях и закрытости, что открывало широкие возможности для различного рода махинаций, и оставляло за бортом достойных участников процесса, желающих работать прозрачно. События на Майдане стали точкой отсчета новейшей истории Украины, воодушевив предпринимателей и активистов, желающих перемен к лучшему, на поиск инструментов, которые бы помогли государству дышать с новой силой.

Внедрение электронной системы ProZorro, с одной стороны, уменьшает коррупцию, а с другой – повышает эффективность закупок. В использовании этой системы не просто существенная экономия в закупка, а самое главное – минимизация коррупционной составляющей и повышение эффективности в закупочному процессе. Сегодня все закупки государства (государственных компаний, учреждений и органов власти) проводятся исключительно через электронную систему ProZorro.

Рынок открытых данных, который начала система ProZorro, – это, по сути, модель государственно-частного партнерства, которая уже успела хорошо зарекомендовать себя в других европейских странах. Государство здесь выступает владельцем данных, настраивает доступ и правила работы